

Chương 6

Ai Là Ai Của Ai

Tình yêu luôn là, bắt đầu thì râm râm rộ rộ, không chùn bước, ngày còn trẻ cho dù có khóc lóc nức nở cũng sẽ lựa chọn nơi đường phố huyên náo, vì cho rằng khung cảnh như thế mới tôn lên được sự điên cuồng ngây dại của tuổi trẻ. Bây giờ cái gì cũng là tốt nhất, cái gì cũng là đẹp nhất. Nhớ lại năm xưa, không có tiền thì đã sao? Hai người ngồi xôm bên đường xem bán dưa hấu, hai người mời hàng giúp người ta, thù lao là một quả dưa hấu. Không có dao bổ dưa hấu thì đã sao? Ném xuống đất xem có vỡ ra thành tám mảnh không, khi nào ăn thì nhất miếng to nhất là được. Chúng ta có thể không có gì, nhưng chúng ta có nhau, chúng ta còn có tuổi thanh xuân để tiêu xài, có nhiệt tình để phung phí. Và điều quan trọng nhất là, giữa cuộc đời này, em có anh đi bước, còn anh có em sánh vai, thế là đủ. Tình yêu không quá phức tạp, chỉ cần hai trái tim cùng chung nhịp bước.

Hồi ức luôn dễ dàng lay động chúng ta, dẫn lối cho chúng ta trở về với quá khứ mà chúng ta không muốn vứt bỏ nhất.

Xe trong triển lãm xe được tổ chức hàng năm đẹp tuyệt, nhưng không thể mua nổi, đương nhiên là không thể mua nổi. Điều quan trọng nhất là không mua được vé, vậy thì có gì mà phải sợ?

“Khỉ con, đợi anh tốt nghiệp anh sẽ dẫn em đi xem triển lãm xe hơi”, đứng trước cổng khu triển lãm quốc gia, Tô Dương đưa mắt nhìn chăm chăm vào dòng người vội vã lướt qua.

“Hừ, xem triển lãm xe hơi gì chứ, cái mà anh hứng thú chắc chắn là người mẫu đứng cạnh xe hơi thì có”. Xe hơi trên áp phích vô cùng hoành tráng, đương nhiên là tôi biết một người đàn ông như Tô Dương sẽ thích xe hơn thích tôi.

Tôi giúp người ta bán vé xe, không cần tiền công, chỉ cần hai tấm vé, may là, thấy tôi trẻ trung khỏe mạnh, với tình trạng sở hữu cổ họng như “loa phóng thanh”, không ngờ đã có ông chú sẵn lòng thuê tôi, hai tiếng, thù lao là hai tấm vé.

“Đi thôi, chị dẫn chú đi tới một nơi hay ho”, có vé trong tay, đương nhiên là lừa được người tới tay. Điều thích nhất chính là nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc, vui mừng của anh.

“Đừng kéo anh, hôm nay anh còn phải đi dạy cho người ta nữa”, Tô Dương vội vàng thu dọn đồ đạc. “Hôm nay đưa nhỏ này kết thúc khóa học”.

Tôi chặn trước mặt anh, “Anh trai à, người yêu quan trọng hay là học sinh quan trọng?”.

“Người yêu? Người yêu ở đâu? Anh chỉ nhìn thấy một con khi con thôi”, gương mặt Tô Dương đơng đầy nét cười.

“Ừm hử, Khi con có thể lấy được vé xem triển lãm, học sinh có thể không?”, tôi cầm tấm vé vào cửa hươ đi hươ lại trước mắt anh.

Tôi không bao giờ quên được đôi mắt sáng long lanh của anh khi ấy, “Anh chuẩn bị làm giáo viên trốn tiết rồi, Khi con à, em thắng rồi”.

Đúng thế, tôi đã thắng, khi anh vòng tay ôm chặt lấy tôi, tôi không còn nhớ bấy giờ mình có đỏ mặt hay không, thế nhưng, con choáng váng vì hạnh phúc bỗng chốc quật ngã tôi. Người biết trộm trái tim không chỉ có em, mà còn có anh. Bao nhiêu năm qua, trái tim em vẫn luôn ở nơi anh.

Ngày ấy chứa chan hạnh phúc, chỉ cần cười một cái là sẽ đơng đầy ngọt ngào. Tuổi trẻ không biết mùi vị u sầu, tại sao chúng ta phải biết mùi vị u sầu chứ?

Mùa đào chín chính là mùa mà Khi con thích nhất, tôi kéo Tô Dương, “Tôi chúng ta đi trộm đào nhé? Em thấy đào trong hoa viên có mấy quả chín rồi”.

“Phải biết yêu và bảo vệ từng cành cây ngọn cỏ trong trường học”, Tô Dương nói, dáng vẻ nghiêm trang.

“Hử, không đi thì thôi, tối em còn có tiết tự chọn, anh đi mà tự học đi”, anh yêu trường như thế, thì anh và trường sống với nhau qua ngày đi.

Ngày hôm sau, trên bàn học có một chiếc túi, bên trong là mấy quả đào mà tôi nhắm trúng kia (tôi đã đánh dấu hết rồi).

“Anh ngẫu lắm”, tan học tôi túm lấy anh.

“Ăn nhanh lên, đừng để người ta nhìn thấy, nếu em không muốn nhìn thấy anh bị học sinh biểu tình phê phán, đấu tranh”, Tô Dương cố làm ra vẻ căng thẳng.

Buổi chiều, Tô Dương hốt hải chạy tới, “Em ăn đào chưa?”.

Đương nhiên là ăn rồi, giữa việc anh bị phê phán, đấu tranh và ăn đào, thì em đã chọn ăn đào rồi.”

“Thôi tiêu đời rồi, lao công ở trường vừa mới phun thuốc trừ sâu xong”, Tô Dương căng thẳng kéo tôi “Đi, đi bệnh viện”.

Khi còn chưa chạy tới bệnh viện, thì tôi đã bị trúng độc thực phẩm. Bây giờ, phải truyền dịch mà tôi còn trộm vui, mọi chuyện vui vẻ biết bao, nhìn anh bận rộn, nhìn vẻ mặt lo lắng của anh. Niềm vui ngày ấy, luôn đến dễ dàng như thế, ấm áp như thế.

Trước giờ tôi không biết cái gì là bỗng dưng im bất, trước giờ chưa từng nghĩ hạnh phúc sẽ ngăn ngủi là thế.

Thời tiết ngày hôm ấy đẹp vô ngần, em đã nghĩ xong câu mà em luôn muốn nói cho anh biết. Em cố ý nói muốn ăn bánh rán bên kia đường, chỉ vì muốn đứng ở bên này đường nói với anh ở bên kia đường rằng “Em yêu anh”, nhưng câu nói “em yêu anh” mà anh đã hỏi từ lâu kia lại biến thành câu kết!

Tôi thà rằng anh ấy vứt bỏ tôi, bắt tôi phải buông anh ấy ra, tôi thà rằng anh ấy ở bên một người con gái khác chỉ hi vọng anh ấy vẫn có gương mặt tươi cười đẹp đẽ như thế!

Trai đẹp thân mến, cậu không phải là anh ấy, tôi cũng không thể sắm vai hoàn mỹ trong lòng cậu, không ai có thể ích kỉ lôi kéo người khác, muốn người khác chôn cùng niềm bất hạnh của bản thân.

Chị bội tình bạc nghĩa thật đấy, chị đùa giỡn tôi, ngủ với tôi rồi còn không chịu trách nhiệm. Không ngó ngang tới tôi không có nghĩa là có thể phủ nhận sự thật. Khi tôi ngồi ở văn phòng, tin nhắn này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, lần nào tôi cũng xóa. Không phải là tôi lòng dạ sắt đá, chỉ có điều đến bản thân tôi tôi còn chẳng yêu, thì sao có thể yêu cậu? Đừng muốn nhìn thấy sự yếu đuối của tôi, đừng nghĩ muốn tôi dựa vào vai cậu. Tôi - người được định trước là phiêu bạt, đã quên mất phải dừng lại từ lâu, và cậu, cũng không phải là bến đỗ kia.

“Câu đó nói như thế nào nhỉ, ‘ai một thời trẻ mà chẳng từng gặp mấy người lưu manh’? Cậu cứ coi như tôi là lưu manh đi, tôi tự đi, không phiền cậu báo cảnh sát nữa”, tôi chọn lọc từ ngữ mất một hồi lâu, gửi đi, tắt máy.

Tôi không hiểu lắm về quan niệm yêu đương của người trẻ bây giờ, chỉ cảm thấy cậu ta hơi khắt khe khi chuyện bé xé ra to. Nhưng tôi không thể vì cậu ta mà ảnh hưởng tới tâm trạng của mình được. Hôm nay mẫu hậu về nước. Đây là một ngày trọng đại, dù sao thì tôi cũng phải thể hiện lòng quan tâm và nhiệt tình của mình. Chung quy thì không thể đắc tội với vé cơm dài hạn được. Để đổi lấy mấy ngày yên ổn, tôi còn chuẩn bị mấy món ăn để thể hiện tài năng (gọi đồ ăn bên ngoài). Chân Chân bảo rằng trái tim tôi mọc rung rinh trên người mẫu hậu rồi, tôi khịt mũi khinh bỉ, cha mẹ đẻ, đối xử tốt với họ chẳng phải là điều hiển nhiên sao? Thế nhưng nói thật, tôi sợ họ ép hôn tôi. Chưa biết chừng nể tình tôi chăm chỉ chịu khó, họ sẽ hòa hoãn cũng nên.

Trong sân bay, mẫu hậu và phụ hoàng khái hoàn quay về, tiểu nô tài tôi đây bận bù đầu. Nhìn chính diện, mẫu hậu như giống đực muôn màu muôn vẻ:

“Mấy ngày không gặp, cô vẫn chưa tổng cổ mình ra khỏi nhà được hả? Tôi đã dành chỗ cho cô rồi, cho cô cả thời gian rồi, cô muốn ngủ li ở phòng khách nhà tôi thật sao?”

Các bạn đã từng gặp người mẹ nào như thế này chưa? Khi gặp mặt không một câu hỏi han ân cần. “Mẹ hết chuyện để nói rồi sao ạ, không phải chỉ là đàn ông thôi sao? Mẹ đi ra nước ngoài mà không mang về cho con, thị trường trong nước thực quá nhỏ”, tôi chật vật xách vali, chạy bước nhỏ. Tôi không sợ bà bỏ quên mình, bà bỏ được tôi, nhưng bà không nỡ bỏ đồ của mình.

“Cô đừng chờ mong được bước ra thế giới nữa, lần này tôi quay lại, đã liên hệ xong từ lâu rồi, ngày mai cô bắt đầu đi xem mặt!”

Xem mặt ư?

“Mẫu hậu, lẽ nào mẫu hậu muốn con cầm học lực, thu nhập gia đình đi dần thân vào một mối làm ăn ngang hàng, mẫu hậu không cảm thấy con giống như bị mẫu hậu định giá ư?”, tôi phẫn nộ.

“Được định giá tốt quá đi chứ, dù ít thì cô còn có người hỏi thăm, tôi sợ cô sẽ trở thành hàng tồn kho ấy”, mẫu hậu quay người bỏ đi, phụ hoàng lẽo đẽo theo sau, ra khẩu lệnh miệng với tôi: “Có lên, có lên nhé”.

Con sẽ có! Quả thực là con muốn có, nhưng một câu nói của mẫu hậu đã quyết định vận mệnh của con. Ngày mai, người con phải đối mặt là ai của nhà ai... Ai vậy, tôi đuổi theo mẫu hậu. Có bắt con chết cũng phải cho con lí do chứ?

Hồi nhỏ, tôi luôn ôm trong mình ước mơ giải cứu thế giới, trưởng thành rồi tôi mới phát hiện ra rằng cả thế giới này chẳng cứu nổi tôi. Câu nói này sao mà hợp với tôi thế.

Trong thoáng chốc, tôi lại nhớ tới khuôn mặt nghiêm túc kia: “Chúng ta qua lại đi”. Tôi thầm nguyện rửa, qua lại cái gì, chắc chắn là vận xui cậu mang tới, cậu mới quen tôi được mấy ngày, chị đây đã bán cậu đi rồi, vừa hay đủ lộ phí để bỏ nhà theo trai.

Cửa nhà cứ lẳng lẳng đứng đợi ở đó, không kiêu ngạo, không nóng nảy, bao giờ bạn trở về nhà, nó sẽ luôn ở đó. Đợi đã, ai đứng bên ngoài cửa nhà thế kia?

“Cậu ở đây làm gì? Còn muốn theo dõi là sao? Mau đi đi”, tôi dùng khẩu lệnh miệng nói với cậu ta.

“...” Cậu ta ngẩn tò te.

Cháu trai à, đâm nghiện rồi phải không? Nhà tôi là quán ăn à mà cậu ngày ngày chạy tới chờ mở cửa. Quán ăn cũng có lúc phải đóng cửa chứ nhỉ? Chị đây

không, thị uy, cậu tưởng chị đây là Hello Kitty hả. Tôi vừa định nổi bão, thì khi quay đầu lại, tôi phát hiện ra rằng, việc tôi nên nhúc đầu không phải là người đàn ông kia đang đứng đợi ở cửa, mà là cuối cùng mẫu hậu đã nhìn thấy người đàn ông ở cửa nhà.

“A...”, mẫu hậu thét chói tai, đoạn tôi bị táng cho một chưởng đau điếng, “Được đây, biết tạo niềm vui bất ngờ cho tôi rồi cơ à? Nhóc này không tòi, tai họa đâu ra vậy? Đi, về nhà thôi!”.

Chuyện xuất hiện đàn ông ở cửa nhà, mẫu hậu có thể bỏ qua ư? Được rồi, bất kể cậu là ai, hôm nay sẽ cho cậu biết tám đời tổ tông nhà cậu là ai!

“Cháu chào chú, chào cô ạ, để cháu xách vali giúp cô”, cậu ta vội vàng nhận lấy vali từ tay mẫu hậu. Tôi nhìn cậu ta chăm chăm bằng ánh mắt dữ dằn, dám cả gan cướp việc của tôi! Lại còn tự xưng tỏ vẻ bợ đỡ sẵn đón, không phải kẻ gian thì cũng là trộm.

Không ngờ cậu ta còn ngửa cổ khiêu khích tôi, tôi nghiến răng: “Đá chết đồ đều cẳng nhà cậu”.

Mẫu hậu quay đầu, “Cô còn ngẩn tò te ra đó làm gì, không thấy có khách tới sao, mau đi trước mở cửa ra”.

“Ồ, vâng ạ”, khi đi ngang qua người cậu ta, nhìn thấy cậu ta hết sức nhin cười. Nhin chết nhà cậu đi!

Ăn bữa tối như nhai rom, mẫu hậu mặt tươi như hoa, phụ hoàng còn uống cả hai chung rượu.

“Nhà cháu ở đâu vậy? Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”, sau bữa cơm, đại hội thẩm vấn bắt đầu, tim tôi run cầm cập trước lời thẩm vấn của mẫu hậu.

Anh trai à, anh là lão đại giang hồ, anh mau mau giải thích cho rõ ràng, nói rõ không phải anh tới để đợi tôi mà chỉ là đi nhầm ngõ thôi được không hả? Tôi nhìn cậu ta, nhếch mày, mau nói cho tôi biết là cậu tỏ tường rồi đi. Hơ, xin đừng liếc mắt đưa tình với tôi, cậu không hiểu thì thôi bỏ đi, tại sao cậu lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Trước kia tôi quen cậu sao? Trước khi nhà tôi đóng cửa, đi mau đi.

“Thưa cô, cháu hai mươi lăm tuổi rồi, người Bắc Kinh, hồi học trung học cháu theo mẹ tới Hồng Kông”, trẻ ngoan đúng là trẻ ngoan, giả vờ giả vịt như thế có mệt không?

“Sinhh nhật của cháu là ngày bao nhiêu, mẹ cháu làm gì, cháu làm gì?”, tôi trực tiếp ngắt lời mẫu hậu, tôi biết tông tông tâm tư của mẫu hậu rồi.

“Đi sang một bên, đã tới lượt cô đâu? Đi mang hoa quả tới đây cho Tiểu Thần”, còn “Tiểu Thần” nữa, con biết ngay là mẹ có mục đích mà. Sau bữa cơm còn phải ăn hoa quả, mẹ sang trọng gì chứ, đây là nhà của con mà, mẹ xem trọng cái gì chứ.

“Cháu không ăn hoa quả đâu ạ, cháu cảm ơn cô”, không ăn thì thôi, cậu cười gian xảo như thế làm gì?

“Cứ để con bé đi đi, không bao giờ động chân động tay vào việc gì cả”, mẫu hậu hươ hươ tay, tôi đành phải trở thành người sai vặt.

Tôi thậm nghiến răng, cậu quả nhiên không phải là quân cứu viện mà Khi mời tới, cậu là kẻ mà ông trời phái tới để trừng phạt tôi.

“Không còn sớm nữa, để tôi tiễn cậu về nhé?”, hoa quả thôi cứ bỏ qua đi, tôi đá cậu ta. Người ta tỏ vẻ ngỡ ngàng, bất lực. Đừng giả ngốc nữa, thấy ổn rồi thì chuồn thôi.

“Con sao vậy hả? Không dừng lại đá người ta làm gì?”, khuôn mặt tươi cười của mẫu hậu sắp dán lên mặt người ta đến nơi rồi, “thằng bé này đáng yêu quá, ông nói có phải không?”, mẫu hậu nhìn phụ hoàng.

“Đúng đúng, thằng bé này nhìn là thấy đáng tin cậy, phụ hoàng là người không có cốt khí, nhìn là thấy đáng tin cậy, phụ hoàng sống bằng nghề coi tướng đấy à? Phụ hoàng cứ thử xem tới đây cậu ta có bị con đá một cước lăn xuống tầng không nhé.

“Đáng yêu gì chứ? Tuổi tác có thể gọi con là bà ngoại rồi đấy” tôi lảm bảm, hiển nhiên là cậu ta đã nghe thấy, nhưng vẫn cứ giả vờ không hiểu.

“Chú, cô, không còn sớm nữa, hôm nay cháu làm phiền cô chú rồi ạ. Sau này cháu lại tới thăm cô chú”, cậu ta đứng dậy, xem ra cậu ta vẫn hiểu một số phép tắc.

Nhưng ai nói cho tôi biết mặt tươi cười như hoa chỉ có thể miêu tả về phụ nữ? Nhìn khuôn mặt tươi cười như thế, bỗng chốc, tim tôi cũng rung rinh.

“Chào đón cậu tới chơi thường xuyên, để tôi tiễn cậu về nhé”, không để tâm xem mẫu hậu có phản đối hay không, tôi túm lấy cậu ta, vội vàng đưa ra ngoài cửa. Yêu nghiệt, cậu cứ đợi Ngô Không tới thu phục đi. Miếu nhỏ này nhà tôi thực sự không có chỗ cho cậu trú ngụ đâu. Và lại, mẫu hậu dù có hung ác, nhưng cũng là của tôi, chứ không phải của cậu.

“Tiểu Thần tới đây chơi thường xuyên nhé”, giọng của mẫu hậu bị tôi dữ dằn chặn lại phía sau cửa.

“Nói đi, điều kiện gì để cậu buông tha cho tôi”, tôi nhìn cậu ta chăm chăm bằng ánh mắt hờ hững, “Hoặc điều kiện gì để cậu buông tha cho mẹ tôi”, đừng tưởng rằng cậu đứng ở cửa nhà tôi là có thể làm thần giữ cửa cho nhà tôi. Miếu nhỏ của chúng tôi quả thực không mời nổi Bồ Tát to bự là cậu tới.

“Tôi chỉ muốn được ở bên chị, bảo vệ chị, như Tô Dương!” Bỗng nhiên, cậu ta không cười nữa, đôi mắt sáng ngời nhìn tôi.

Tôi sợ nhất là dáng vẻ nghiêm túc, sợ nhất là có người nghiêm túc với mình, “Xin hãy thu lại vẻ thâm tình của cậu được không? Còn nữa, không được nhắc tới Tô Dương!”, Tô Dương là bí mật của tôi, thậm chí cha mẹ tôi đều không hay biết, đó là quãng thời gian ngắn ngủi nhưng hạnh phúc, tôi không muốn chia sẻ với bất cứ ai.

Nước mắt tôi bỗng lăn xuống, ai bảo cậu nhắc tới anh ấy. Ai bảo cậu so với anh ấy, tôi không là gì của cậu, cậu cũng không là gì của tôi. Tôi cho phép cậu cứ ra đi như vậy, xin đừng dùng cách yêu của cậu để làm tổn thương tới tôi, được không? Tôi dùng cách của riêng mình để tế lễ tình yêu thì có liên quan gì tới cậu? Xin cậu hãy rời khỏi, hãy đừng ở đây thôi.

Cơ thể tôi được ôm khẽ. Chỉ còn lại một khoảng lặng.

Cậu ta đi hết như cách mà cậu ta tới, không nói với tôi một tiếng, cũng không cáo biệt. Việc đời nhiều khi là thế, tôi có thể oán hận ai? Cậu ta không cho tôi câu trả lời, tôi cũng không muốn biết câu trả lời, cậu ta chỉ là khách qua đường trong sinh mệnh, chỉ vậy thôi.